

SOBE'DEN
BÜYÜK
ÖZÜR

S.2

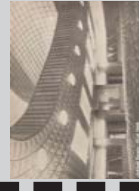
GÖKKUŞAĞI'NIN
ALTINDAN
GEÇERKEN
BİR DİLEK TUTUN

S.3

ULUCANLAR CEZAEVİ
RUHUNU
KAYBEDEN
MÜZE

S.4

BİR VARMIS
BİR YOKMUŞ
BÜYÜK SINEMA

S.6

ÖNÜM ARKAM SAĞIM SOLUM

SOBE

Balkonlarınızı
kapatmayınız!
Konuşmak için ihtiyaç olabilir...

KENT BİR ARADA YAŞADIĞIMIZ, PAYLAŞTIĞIMIZ, EĞLENDİĞİMİZ, ZEVK ALDIĞIMIZ YER. İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN **kentine sahip çık!**

SOBE'DEN

Sobe'nin 3.sayıyla birlikteyiz.12 Haziran 2011 Genel Seçimleri, iktidarın gündeminin merkezi değil yerel odaklı olduğunu açığa çıkarttı. Her kente önerilen çılgın projeler, marka kentler, seçmenin tercihi kullanmasında etkili oldu. Kentlerde yaşayanlar gündelik hayatındaki iyileşmelerin, geçmişle karşılaştırmasını yaparak oy kullandılar belki de... Hastane kuyruğunda beklememek, taksitle ev sahibi olmak, hızlı trenle seyahat etmek, ulaşamayana ulaşmak önemli bir belirleyen oldu.

Politikanın yerelleşmesi, yerel yönetimlerin ürettikleri projeler ya da hükümetin yerel ölçekteki vaatleri önemli bir noktaya geldi. Bu durum 2014'de yapılacak yerel yönetim seçimlerinin belirleyeni olacak bir olguya işaret etmektedir. Bu noktada, kent yaşamında "**Gündelik Hayatın Demokratikleştirilmesi**", kent yaşamına dair, hem fiziksel hem sosyal hem de politik taleplerin dillendirilmesi kaçınılmaz bir hal alıyor. Yerel yönetimlerin, rantçı politikaları terk ederek, gündelik hayatta insana dokunan toplumsal içerikli fiziksel ve sosyal projeler üretmesi bir gereklilik olarak ortada duruyor.

Kentlerin hali hazır durumu ve kent yaşamını dönüştürecek rant odaklı projeler göstermektedir ki, kent ölçeğinde yaşamlarımızın en temel ihtiyaçlarının pazarlanması siyasetin göbeğine oturmuştur. Sosyal devlet anlayışının yok olmasının bir ürünü olan bu bakış açısı, yerel ölçekte halka verilen her hizmetin rantının oluşması ve bunun üleşilmesi üzerine kurgulanmaktadır. Bu durum ise hem kent, hem mimarlık hem yapılaşma hem de yaşam tarzımız açısından rant odaklı bir hizmet sürecinin bizi teslim aldığına resmidir.

Şimdi tüm hizmetlerin, toplumsal ihtiyaçlar üzerinden yürütüleceği, kent ekonomisinin ve harcamalarının şeffaflaştırılacağı, gündelik hayatın demokratikleştirilmesini hedefleyen toplumsal içerikli bir kent politik hareket yaratma zamanı. Artık yaşamımızda bizi yoran, içine kapatan, daraltan tüm kentsel hizmetleri sobeleyeceğiz...

"Gökdelen'de Hukuku Delenlere"

SOBE

1950'li yıllarda inşa edilmiş olan Enver Tokay'ın tasarımı, Ankara'nın simge yapılarından olan Emek İşhanı'nda, tamda Ankara'nın merkezinde hukuka aykırı tadilatlar devam ediyor... Bu durum kurumların ve hukukun bittiği yerdir. İlgili kurumların hepsine SOBE...

İleri demokrasi belediyesi, Dikmen Vadisi halkına günaydın dedi. Daha kargalar bile kahvaltı yapmadan, Ankara Büyükşehir Belediyesi ve Ankara Emniyeti, 30 Haziran 2011 sabahında Dikmen Vadisi'ndeki gecekonduları yıkmaya başladı. Barınma hakkına sahip çıkan halk, çevreci bir yöntemle kullandıkları, atık malzemelerden (kullanılmış araba lastiği, yıkılmış kapı, pencere pervazları, briket v.b) barikat oluşturarak direnişine geçtiler. Emniyet güçlerinin kullandığı, gazlı, joplü saldırıda halktan insanlar yaralandılar. **İleri demokrasi günaydın dedi. Dikmen Halkı direndi.**

SOBE'nin İlk Muhabirleri Görev Başında...

SOBE Gönüllü Muhabirleri ilk eğitimlerini aldılar, iletişim, fotoğrafçılık, haber yapma tekniklerinin anlatıldığı eğitime, her yaşta gönüllü muhabirlerimiz katıldı. Bu sayıdan itibaren gönüllü muhabirlerimizden gelen yazıları da yayınlamaya başlayacağız.

Gönüllü muhabir olmak isteyenler, haber yazıp göndermek isteyenler: sobe@mimarlarodasiankara.org adresine mail atabilirler.

SOBE'DEN BÜYÜK ÖZÜR!

HAYALDİ GERÇEK OLDU.

Ankara'ya Deniz Geldi...

Gazetimiz "Sobe" nin son sayısında, 12 Haziran 2011 Genel Seçimleri öncesinde, bazı çılgın projelere atıfla; "Hani Ankara'ya deniz getirecektiniz n'oldu" diyerek, Ankaralıların çılgın beklentisini dile getirmiştik.

Biz Ankara'ya deniz gelir mi diye düşünürken, birde ne görelim, deniz yanı başımızda... Ankara'ya yağın yağmurlar, alt geçitlere doldu. Alt geçitleriyle ünlü Ankara, bir anda balık adamların yüzdüğü, katlı kavşakların deniziyle buluştu. Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in çılgın projeler konusunda "azim ve başarılarına" yeni bir örnek teşkil eden bu köprü altı denizi sonrasında, rivayete göre trafik daire başkanlığından yapılan duyuruya göre arabalarda bulundurulması gereken trafik setine, şnorkel, gözlük ve palet"de eklendi. "Son derece planlı bir şekilde yapılan alt geçitleri ve altyapı yatırımları !" karşısında, yine belediye başkanının twitter'da konuya ilişkin açıklamaları karşısında yaptığı açıklama ile artık sözün bittiğini düşünerek, bu özür metnini yayınlamak gereğini duyduk.

Evet, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, bu zihniyetle yola devam ederse, Ankara'ya deniz de gelir, 7 dakikada alt geçitler havuza da dönüşür. Kentsel afet, çarpık ve düzensiz yapılaşma, yönetimin ön görümsüzlüğü gibi yaklaşımlar ise "boş laflardır!".

Okuyucularımızın bilgilerine sunulur.

Fotoğraf: Hüriyet

Temmuz YUMURTALARI

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ DEVEKUŞU YUMURTASI:
HALKIN İRADESİNİ YokSayanKurula

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ TAVUK YUMURTASI:
Ulucanlar Cezaevi'nin bellek kaybına neden olmasını sağlayan
Altındağ Belediye Başkan Veysel Tiryaki'ye

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ BILDİRCİN YUMURTASI:
Kargalardan önce uyanan ileri demokrasi güçlerine.

GÖKKUŞAĞI'NIN ALTINDAN GEÇERKEN BİR DİLEK TUTUN!!!

Adı: Gökkuşağı.
Sahibi: Büyükşehir Belediyesi.
Kullanıcısı: Şimdilik yok,
belkide hiç olmayacak.
Maliyeti: 7 bin işçinin maaşına
denk
Geleceği: Çirkin örnekler
müzesinde dilek tutma yeri.

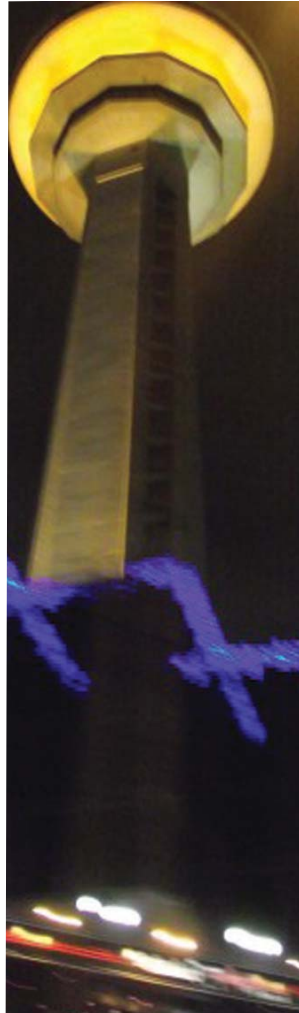
“Derler ki yağmur yağdıktan sonra gökkuşağı çıktığında altından geçerken bir dilek tutarsanız gerçekleştirmiş”

Ankara'da yağmurlu yağmursuz, karlı, güneşli, soğuk, sıcak, nemli havada her daim altından geçilecek gökkuşağı var. Milli Kütüphane'nin önünde tam orta kaldırımın, orta yerinde, kör gözüm parmağına durumu yapılmış bahtsız bir yapı.

Gökkuşağı adından başka bir şey ifade etmiyor biz Ankaralıları için. Gökkuşağının parası bizim cebimizden çıktı... “Müsrif bir Saltanatın İsrar Projesi” olarak yapıldı. Ne yapsalar tutmadı işlemedi.

Çünkü yapılırken bahtı karaydı. Kim giderde etrafında egzoz dumanlarının olduğu yerde oturur kahve içer, alışveriş yapar. Yapanlar herhalde düşünemedi... Şimdi ömrünü doldurup yıkılmayı bekliyor. Tıpkı Eskişehir yolundaki heyula demir yığını gibi... Şimdi bu israf yapısı belki bir işe yarar, arabalar için alt geçişin olduğu bu gökkuşağının altından araçla geçerken, sahibi ile ilgili bir dilek tutalım. Rivayete göre bir milyon beş yüz bin kişi dilek tutarsa, sahibinin değişme olasılığı kesin. 2014'e daha çok var... Gökkuşağının altından geçerken dilekleri tutmaya şimdiden başlayalım.

HES VALLA

ATAKULE'nin Faturası Kime Çıkacak

Türkiye'nin her yerinde enerji sıkıntısı yaşanıyor diyerek dereleri Hidro Elektrik Santralleri ile zapturap altına almaya çalışanlara karşı “HES” leri yaptırmayacağız diyen **Halkın Efsane Silahşörleri (HESŞÖRLER)** görev başında.

HES yapacağız diye tutturana ve enerji açığından söz eden yetkililere Ankara'nın her gün bir mahallesinde elektrik kesintileri yapacaklarını dile getirirken, Atakule'yi ışıklandırıyorlar, avize projeleri orta ya atıyorlar.

Fatura kime çıkacak belli. Enerji açığı var, HES yapalım diyecekler. HESŞÖRLER’de bu durumda karşı argüman geliştiriyorlar.

BİR ARGÜMAN'DA SEN EKLE
Bende insanım,HESlerimle
Oynama
Üzgünüm,çok HESlendim.
HES doğrusu.
Kal geldi. Yok HES geldi.
Nasılsın?HESsteyem.
HES gibi kaldım.
HESten gelen HESe gider.

HES Sezon Finali: Hopa'da ve Macahel'de şirketler HES yapmaktan çekildi.Darısı diğer HESLERE

ULUCANLAR CEZAEVİ: RUHUNU KAYBEDEN MÜZE

Türkiye siyasi tarihinde bir simge olan Ulucanlar Cezaevi 2006 yılında boşaltıldığında, tarihe tanıklık etmiş her simgesel yapının başına gelecek bir kurgu onu bekliyordu. Ankara Büyükşehir Belediyesi boşaltılan Ulucanlar Cezaevi'ni yıkacak yerine iş merkezi ve ayakkabıcılar çarşısı yapacaktı.

Ulucanlar Cezaevi'nin yıkılmasına ya da ayakkabıcılar çarşısına dönüşmesine karşı ilk kıvılcım Mimarlar Odası Ankara Şube'sinden çıktı. 81 yıl cezaevi olarak kullanılmış ve ülke siyasi tarihi açısından bellek olan bir yapının, korunarak kullanımı konusunda açtığı Kent Düşleri yarışmasında, yüzlerce mimarlık öğrencisinin katılımıyla, Ulucanlar Cezaevi'ne dair gelecek düşün oluşturuldu. Ankara Barosu bu düşün bir parçası, Adalet Bakanlığı ise düşün destekleyeni oldu. Milyonlarca kişiye dokunan Ulucanlar Cezaevi için kurulan düşün, biranda toplumun düşün ve isteği oldu.

Mimarlar Odası Ankara Şubesi tarafından 2007 yılında gerçekleştirilen “**Ulucanlar Cezaevi Halka Açılıyor**” etkinliği, Ulucanlar Cezaevi'nin müze olmasına zımni olarak kabul edilen binlerce insanın desteğini açığa çıkarttı. 2008 yılı Şubat ayında Mimarlar Odası Ankara Şubesi, Ankara Barosu, Adalet Bakanlığı ve sürece sonradan katılan Altındağ Belediyesi ile dörtlü protokol imzalandı. Ulucanlar Cezaevi, Müze ve Kültür Merkezine dönüştürülmesi içerikli bu protokolle, Ulucanlar Cezaevi'nin kullanımı Altındağ Belediyesi'ne devredildi.

Ancak, Altındağ Belediyesi protokole uymadı ve cezaevinin müzeye dönüşümü sürecinde Oda'ya kapılarını kapattı.

Resmi açılışı henüz yapılmayan “müze”, 15 Haziran 2011 halka açıldı. Mimarlar Odası'na kapanan ve her gidişinde kapıda polislerle karşılanan Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirilen mekânsal katliam ortaya çıktı. Ulucanlar Cezaevi'nin, geçmiş bütün izleri kaybedilmiş, Deniz Gezmiş'le, İskilipli Atif Hoca eşitlenmiş duvar yazıları bir bir silinmiş, infaz avlusunu tanımlayan görüş odalarının üçte biri yıkılmış, bütün infazların tanığı avludaki kavak sığıntı, küçük avlu ise eklenti haline dönüşmüş. Mahkûmların, cezaevi zimmetine geçtiği ve o dakikadan sonra koşullara alınmadan dakikalarca dayak yedikleri kapı altı, tüm özelliğini kaybetmiş, camlı kapı bölmeleriyle, o günlere dair yaşananları silen bir mekân olmuş. Uçurtmayı vurmasınlar filmine ilham olan kadınlar koğuşu ise şimdi yok! Direnişlerin izleri birer birer silinmiş. Orada yattıysanız, gittiğinizde izlerinizi göremezsiniz... Duvarlar beyaza boyanmış, her iz silinerek bellekler silinmeye çalışılmış, avluların üzerlerindeki tel kafesler kaldırılmış ve geçmiş cezaevine dair bir yanılısma oluşturulmuştur...

“Bir insanın, bir toplumun belleğini silmek yeniden yazmak iktidardakilerin hep yaptıkları... Diğer ülkelerde girdiğiniz müzelerde örneğin Hitler dönemini yaşar ve çıkarırsınız ve her defasında o süreci hatırlarsınız katliamları toplama kamplarını, kurşuna dizilen insanları, gaz odalarını... İşte bu tarihle yüzleşmektir, kendisiyle hesaplaşmaktır. Ama Ulucanlar Cezaevi'ndeki düzenlemelerde ayıplarını gizlemek istemişlerdir, yaşanmışlıkları silerek... Katliamın, acıların, ölümlerin işkencelerin üzerleri örtülmüştür.”

Ulucanlar Cezaevi'nin idari yapısının tamamına Altındağ Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü taşınmış, kocaman idareci odaları arasında Deniz Gezmiş'in idamından önce oturduğu oda mutfak olmuş. Koğuşların bir bölümü ziyarete kapalı, nasıl kullanılacağı konusunda ise bir şey söylenmiyor. Ama olması gereken bütün alanların ziyarete açılması, müze işlevi üstlenmesidir. Mekâna başka bir işlev vermek de yaşanmışlıkları silmektir. Tıpkı memurlar koğuşunun, kafeteryaya dönüşmesi gibi.

Ulucanlar cezaevi yıkılmadı bu toplumsal muhalefet açısından büyük bir başarı, ama ruhunu kaybeden bir müzeye dönüştürüldü. Bu Ulucanlar Cezaevi'ne dair mücadelenin bitmediğinin göstergesi, yeni bir mücadele döneminin başladığının habercisi... Bu orada yatmış, hayatının en güzel yıllarını, orada tüketmiş, son nefesini orada vermiş, gelecek güzel günler için mücadele etmiş, güzel insanlara karşı boynumuzun borcu...

KÜLTÜR BAKANLIĞI NEYİN ÜZERİNDE OTURUYOR !

Selami Kalay
gönüllü muhabir

Ankara'nın Ulus semtindeki eski Adliye Binası, hâlen Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın ek binası olarak kullanılmaktadır. Söz konusu bina, Hemen yanındaki İş Bankası ve Al Baraka Türk binaları ile birlikte çok önemli tarihi bir yapının kalıntıları üzerinde bulunmaktadır.

Diğer Roma şehirlerinde olduğu gibi, Diocletian devri, Hristiyanlar üzerindeki baskının doruk noktasına ulaştığı dönemi göstermektedir. 303 yılında, Ankara, İmparator yardımcısı Diocletian ve onun vekili Galerius'un Hristiyan karşıtı zulümlere giriştiği şehirlerden biriydi. Ankara'daki ilk hedefleri ismi **Clement** olan kentin 38 yaşındaki piskoposuydu. Clement yaşamında, önce Roma'ya getirilmiş sonra geri yollanmıştır. O, kardeşi ve birçok yandaşı ölüme yollanmadan önce birçok sorgu ve cefaya katlanmak zorunda bırakılmışlardır. **St. Clement Kilisesi'nin kalıntıları bugün Ulus Meydanı'ndaki Işıklar Caddesi'nde bulunabilir. Büyük ihtimalle Clement'in buralara gömüldüğü düşünülmektedir.** Dört yıl sonra şehrin Plato isimli doktoru ve kardeşi, Antiochus Galerius tarafından öldürülmüşlerdir.. Sonradan Theodotus'a aziz olarak da saygı gösterilmiştir.

Ankara'da, Roma dönemine ait St.Clement Kilisesi'nin kalıntıları, birkaç yıl öncesine kadar, binaların merdiven pencerelelerinden görülebilmekteydi.Binanın banka olmasından sonra bu olanak da ortadan kalkmış görünüyor, buna rağmen Kültür Bakanlığı binasından açıkça görülebilmektedir.Giderek binalarla abluka altına alınan tarihi kalıntılar,gün yüzüne çıkarılmak yerine, Kültür Bakanlığı'nın gözleri önünde yok olmaya mahkum edilmektedir.

(Arkitekt Dergisi - Ocak 1949)

düş hekim i yalçın ergir
http://www.ergir.com

Sıhhiye-Kızılay aksının hemen başında, Atatürk Bulvarı üzerinde, Zafer Meydanının köşesinde yer alan Büyük Sinema, 17 Ocak 1949'da Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'nün katıldığı bir törenle açıldı. Gösterilen ilk film Bette Davis'in başrol oynadığı "Zehirli Yalan"dı.

Kazım Rüştü Güven (ö.1980) ve kardeşi Hamdi Başaran'ın (ö.1987) sahibi olduğu sinemanın mimari proje müellifi dönemin önde gelen mimarlarından Y.Mimar Abidin Mortaş'tır. Abidin Mortaş, Arkitekt Dergisinin Ocak 1949 sayısında Büyük Sinema'nın yapılışının kısa bir öyküsünü kendi kaleminden şöyle anlatır :

"Ankara-Yenişehir, Atatürk Bulvarı üstünde, Zafer Meydanı köşesindeki büyük arsaya sinema, işhane, pavyon ve otel kısımlarını ihtiva etmesi istenen bir bina manzumesinden sinema kısmı bu sene ikmal edilerek işletmeye açılmıştır.

Bu binanın projesi 1940 senesinden beri muhtelif Türk ve ecnebi mimarlar tarafından gerek sipariş, gerek müsabaka suretile hazırlandığı halde, arsanın kifayetsizliği yüzünden tam istenen hal şeklini temin etmek mümkün olamamış, mal sahibi mücavir arsaları da almak mecburiyetinde kalmış ve bu suretle daha geniş ve müsait imkanlar elde edilebilmiştir.

Şimdilik yalnız sinema kısmı tatbik edilen son proje Y.Mimar Abidin Mortaş tarafından hazırlanmıştır. Mimar, aynı zamanda binanın bütün detaylarını ve dekorasyonunu, hiçbir harici tesir altında kalmamaya çalışarak ve mümkün olduğu kadar orijinal ve hususiyetli motifler ve renkler tespit ederek hazırlamıştır. Binanın birçok hususi zorluklar arzeden mukavemet, betonarme ve demir çatı hesap ve projelerini Y.Mühendis Orhan Emre yapmıştır. İnşaatın yerinde tatbikini Y.Mühendis Saim Ölçen üzerine almış ve sinema bir buçuk sene içinde tamamen ikmal edilmiştir."

"Büyük Sinemanın inşasında yapı sahibi, mimarın proje ve detaylarına, anlayış ve itimat göstererek müdahale etmemiş, yalnız iktisadi düşüncelerle mimar lükse kapılmaktan çekinmiş, basit malzemelerle ve normal işçilikle temin edilebilen bir mimari meydana getirmeye çalışmıştır. Bu suretle binanın sinema ve iş hane kısımları takriben 1.200.000 liraya mal olmuştur. Bu fiyata bilumum elektrik, sıhhi tesisat, kalorifer tesisatı ve havalandırma tesisatı kanalları ve mefruşat bedelleri dahildir."

"Sinema salonunda sahnenin başlığı üstünde (Halay oynayan Sivaslı kızlar) ile bekleme holündeki uzun (Saadabad) tablolarını ressam Turgut Zaim ve Nurettin Ergüven müştereken hazırlamışlardır. Bu resimler binanın bünyesinde rol alarak mimarın istihdaf ettiği tesiri aksantüre etmiştir."

İnşaatı 1,5 yılda tamamlanan Büyük Sinema, 1550 koltuk sayısı ile 1969'da Arı Sineması (1760 koltuk) açılana kadar 20 yıl süreyle Ankara'nın en büyük ve görkemli sinemasıydı. Yalnızca bir sinema değil, döneminin "Kültür Sarayı" idi. Binanın tasarımı ve projesi sahne arkası mekanları ve akustiği ile film gösteriminin yanı sıra tiyatro, konser, müzikal ve danslı gösterilere de olanak sağlayacak şekilde yapılmıştı.

İstanbul Şehir Tiyatroları zaman zaman Ankara'ya gelir ve temsillerini Büyük Sinema'da sahnelerdi. Ankaralılar Büyük Sinema'da Vasfi Rıza Zobu, Şaziye Moral, Bedia Muvahhit, Reşit Rıza, Behzat Butak gibi dönemin ünlü tiyatro sanatçıları izlediler. Muammer Karaca, Dormen Tiyatrosu, Yıldız ve Müşfik Kenter, Zeki Alasya ve Metin Akpınar da Büyük Sinema'da Ankaralıların karşısına çıktılar. Ünlü yerli ve yabancı sanatçılar burada konserler verdiler.

Bir Varmış, Bir Yokmuş "ANKARA'DA BİR BÜYÜK SİNEMA VARDI(1949-1978)"

Bunlar arasında Münir Nurettin Selçuk, Zeki Müren, Nesrin Sipahi, İnci Çayırılı, Behiye Aksoy, Alpay, Dario Moreno, Mark Aryan, Sylvie Vartan, Johnny Hallyday, Dizzy Gillespie, Dave Brubeck, Peppino di Capri, Cem Karaca, Barış Manço akıldan çıkmayanlar..

Hürriyet Gazetesinin düzenlediği Altın Mikrofon ve Milliyet Gazetesinin düzenlediği Liselerarası Müzik Yarışmaları da Büyük Sinema'da yapılırdı.

Büyük Sinema aynı zamanda kentin sosyal mekeziydi. Hemen yakın çevresindeki Piknik, Goralı Sandviç, Özen, Meram ve Boğaziçi Pastaneleri, ve sinemanın birinci katında yer alan Madam Marika'nın işlettiği Büyük Pastane bir sosyal ortam oluştururdu. Bu mekanlar Büyük Sinema'nın seanslarının öncesinde ve sonrasında tıklım tıklım dolardı, Ankaralılar kent yaşamında bir araya gelirdi.

Büyük Sinema ile bütünleşik olan işhane, 5 Kasım 1951 – 22 Mayıs 1960 tarihleri arasında Türk Yüksek Mimarlar Birliği merkezi ve lokalinin (Büyük Sinema Üstü, Kızılay) adresi oldu. Mimarlar Odası Ankara Şubesi de aynı adresi 1956-58 yıllarında paylaştı.

Ve 1970'ler : TELEVİZYON !

1970'li yılların başından itibaren Türkiye'de kesintisiz televizyon yayıncılığının başlaması ve televizyon alıcısı sahipliğinin yaygınlaşması ile birlikte sinemalar zorlanmaya başladılar. TV ile rekabet edemeyen sinemalar önce kalitesiz ve porno filmlere yönelmeye sonra da kapanmaya başladılar. Sinema salonları da dönüşerek işhane, çarşı oldular; insanlar da evlerine kapandılar.

HAZİRAN 1978 : Büyük Sinema da dayanamadı ve 29,5 yıllık serüvenini noktaladı. Büyük Sinema'nın yerinde bugün "Büyük Çarşı" var...

MART 1997 : Büyük Çarşı'da Yangın..Yangında Büyük Sinema'dan kalan son anılar olan Turgut Zaim ve Nurettin Ergüven'in tablo ve figürleri de yandı, kül oldu...Halay çeken Sivaslı kızlarda gitti.

(ayşe güven belgeligi)

düş hekim i yalçın ergir
http://www.ergir.com

Güvenpark mı? Otopark mı?

Gündelik yaşamımızın en önemli kentsel mekanlarından birisidir Güvenpark... Çoğumuzun sabahları işimize giderken içinden ya da kıyısından geçtiği , eşi, dostu, arkadaşı, çocuklarıyla buluştuğu, hatta yoğun koşuşturmalarımız arasında bir nebze soluklandığımız Kızılay Kent Merkezindeki tek yeşil alanıdır Başkent'in...

Ankara'nın en önemli Cumhuriyet Dönemi tasarımlarından biridir Güvenpark..1930'lu yılların Cumhuriyet'in Modernite Projesinin tarihi, kültürel, simgesel değerlerindedir. Bu anlayışla **1. DERECE DOĞAL SİT ALANI** ilan edilmiştir.

Bugün kullandığımız dolmuş – otobüs duraklarının bulunduğu alan Güvenpark'ın bir parçası olup, alanın “doğal sit alanı” olması sebebiyle yasadışıdır hukuki anlamıyla...

Bu anlamıyla alanda yer alan dolmuş ve otobüs duraklarının kaldırılmasıyla ilgili olarak alınan kararlara rağmen bugün bu alan, Büyükşehir Belediye Başkanlığı tarafından Yeraltı Dolmuş – Otobüs park alanı olarak düzenlenmek isteniyor.

Kızılay kent merkezine geliş gidişleri daha da çoğaltarak, trafiği içinden çıkılmaz hale getirecek böyle bir düzenleme asla kabul edilemez.

Bu yapılaşmanın yaratacağı betonlaşma Güvenpark'ın yok olma sürecinde ciddi bir yara daha açacak, yetersiz toprak derinliği nedeniyle mevcut bitki dokusunun yaşatılmasını engelleyecek.

Yine bu projenin uygulanması sonucu, duraklar için geçici işgali kalıcı hale getirerek, dolmuş ve otobüslerin park alanından çıkarılmaması sonucunu doğuracak olup otobüs ve dolmuş duraklarındaki karmaşayı da çözemeyecek. Dolmuş ve otobüs duraklarının buradan taşınmasıyla birlikte Parkın bu bölgesinin ileride yeşil alan olarak kolayca yeniden düzenlenmesi ihtimali, bu projenin gerçekleşmesi halinde çok güç ve maliyetli duruma gelecek. Ayrıca kapalı garajdaki kirlilik ve gürültünün boyutu insan sağlığı açısından risk oluşturacak.

Kent içi ulaşım ve şehircilik ilkeleri açısından baktığımızda bu önerinin kentsel ve çevresel etkilerinin özellikle Kızılay kent merkezinden başlayarak getirdiği karmaşayı birlikte yaşıyoruz.

Bugünkü hali ile bile görmekteyiz ki yoğun bir trafik sıkışıklığı sonucunda araçların arasından tehlikeleri göze alarak yürümeye çalışan yayalar, karşıdan karşıya bile geçemeyen yaşlılarımız ve çocuklarımız, önemli ölçüdeki ses, gürültü ve egzost gazı kirliliği günlük yaşantımızı ve sağlığımızı oldukça önemli ölçüde etkiliyor.

Minibüs ve otobüs durakları için şoför esnafını, yolcuları ve Ankaralı yayaları birlikte mutlu edecek çok sayıda çözüm bulunmaktadır. Kızılay kent merkezi alanı için ulaşım çözümlenmesi ile yola çıkan bir projeye bu amaca ulaşılabilir.

“Ankara Ulaşım Planlarında olan ve şu anda bir bölümünde inşaatı başlatılan ancak bir türlü bitirilemeyen raylı sistem hatları (Batıkent-Kızılay-Ümitköy-Sincan-Keçiören Metrosu, Ankaray planlanan Dikmen hattı) zaten bu alanda dolmuş-otobüs duraklarına olan ihtiyacı ortadan kaldıracaktır.

Bu açıdan da bakıldığında kentin ulaşım planıyla ters düşen bir uygulama hayata geçirilmek istenmektedir. Ulaşımındaki bu gelişmeler ve devam eden projeler dikkate alınarak kent merkezinin otobüs, minibüs ve otomobiller için depolama ve garaj alanı olmaktan kurtarılması gerekmektedir.”

Tüm bu nedenlerle Güvenpark'ın mevcut otobüs minibüs durakları alanını da kapsayacak biçimde, özgün tasarım ilkelerine sadık kalınarak bütünüyle yeşil alan ve yaya kullanımına yönelik olarak yeniden düzenlenmesi gerekiyor.

Çaldağı turistlerin uğramadığı, öyle herkesin gelip geçmediği, belki ismini dahi duymadığı, gökyüzünün metale karıştığı bir mekan. Çaldağı'nın sokaklarında gecekondu ve televizyon vericileri bir arada, hiç gürültüsünü duymadığımız, ağırlığını hissetmediğimiz anten vericileri ile iç içe geçmiş *mekanik* bir yaşam var. Sağlıkları her gün tehlikede olan bu yaşamlar için her zaman sözler verilmiş bu direkler kalkacak, kaldıracak diye, peki ne olmuş? Yenileri eklenmiş, eskileri kaldırılacakken... Belli ki birileri hem vericinin dikilmesine izin verilen arsadan kira alıyor, hem istasyonları beklerken para alıyor... "Mum dibine ışık vermez, bu direkler mum gibidir" denilerek kandırılmış tüm mahalleli. Oysa şimdi biliyorlar mum gibi eridiklerini! Vericiler kaldırılsın, taşınınsın istiyorlar, metal ve çeliğin grisini değil gökyüzünü istiyorlar.

Ayşe Teyze gürültüden uyuyamıyor. "Geceleri gözümeye uyku girmiyor" diyor.

Geceden sabaha kadar verici istasyonlarının gürültüsü bitmiyor. Hasan Amca " her yerim her gün ağrıyor" feryadı ile şikâyet ediyor. Bir başkası kalbine takılı "kalp pilini" etkilediği için evini terk etmek zorunda kalıyor. Salih güvercin besliyor, güvercinlerini yüksek direklere konan atmacalara yem ediyor. Süheyla Abla'nın migren ağrısı hiç dinmiyor. Çocuklar anten vericilerinin arasında oyun oynuyor ve hayatlarını tehdit eden bu oyunu bozamıyorlar. Resul uçurtma uçuramıyorum diyor " direklere takılıyor, kırılıyor." Resul uçurtmasını uçuramıyor, direkler kalkarsa, taşınırsa Resul'ün uçurtması da uçacak. Sonra bütün çocuklar bir şarkı uyduruyorlar, hep bir ağızdan söylüyorlar: " Direkler kalksın uçurtmalar uçsun"!..

**Kıssadan hisse: Yaşamların çalındığı yer
çaldağı**

KISSADAN HİSSE:ÇALDAĞ VERİCİ ANTENLERİ

KÖRLERİN ÜLKESİNDE ,TEK GÖZLÜ İNSAN KRAL OLUR.

ERASMUS

SOBE, TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Bülteni'nin ekidir. Ücretsizdir. Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Fatih Söyler
Sobe Yayın Kurulu: Ali Hakkı, Tezcan Karakuş Candan, Ali Haydar Alptekin, Ethem Torunoğlu, Sıla Karataş, Ece Yoltay, Nergiz Demirkaya,
Y. Yeşim Uysal, Hazeli Akgöl, Nilay Oğultürk **Yayına Hazırlayan:** Zeynep Yıldız
İletişim Adresi: Konur Sok. 4/3 Kızılay-Ankara **Tel:** 0312 417 16 65 **e-posta:** sobe@mimarlarodasiankara.org